

Kristan Higgins

Álmaidban

Romantikus *Regények*

Kristan Higgins

Álmaidban

Kék Gém Pincészet 4.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
In Your Dreams

Copyright (C) 2014 by Kristan Higgins.
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and Lex Copyright Office.

Translated from the English *In Your Dreams*.
First published in the United States by Harlequin Books S.A., New York.
All rights reserved.

Hungarian translation © Ács Eleonóra

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ÁCS ELEONÓRA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 511 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Nyomta és kötötte KORREKT NYOMDAIPARI Kft., 2021
Felelős vezető Barkó Iliász ügyvezető igazgató

Első fejezet

Semmi sem indíthatta volna be jobban Emmaline Neal hétvégéjét egy sokkolónál. Oké, oké, eddig még sosem használta, és valószínűleg nem is lesz rá szüksége (*dang*), de a várakozás kellemes kis izgalma nem hazudott. Ha tényleg behatolt valaki a McIntosh-házba, elmondhatatlanul jóleső érzés lenne elfogni az illetőt. Barb McIntosh szexuális bűnözőre gyanakodott, és ha valóban ez volt a helyzet, hát Em pontosan tudta, hová célozzon.

Mondjuk az igaz, hogy Barb bevallottan megszállottja volt az *Esküdt ellenségek. Különleges ügyosztálynak*. (Az a Christopher Meloni! Annyira jóképű!) De furcsa hangokat hallott az alagsorból, márpedig az unokája, a köztudottan morbid Bobby nem volt otthon.

– Felfelé jön a lépcsőn – suttogta Everett Field.

– Igen, erre én is rájöttem, mivel itt állok mögötted – közölte Emmaline. – És teljesen fölösleges suttogni.

– Vettem – súgta Everett.

Dacára annak a ténynek, hogy Emmaline csupán kilenc hónapja lépett be a rendőrséghez, és Everett volt a rangidős, mindketten tudták, hogy ő a jobb zsaru. Ev nem volt egy nagy ász.

– Biztos, hogy Bobby nincs itt? – szólt hátra Em Barbnak a válla fölött.

– Biztos. Hívtam telefonon, és le is kiabáltam neki, úgyhogy...

– Vettem – mondta Everett, és a pisztolytáskájára csúsztatta a kezét. – Riasztás, ellenséges behatoló.

– Vedd el a kezéd arról a pisztolyról, Everett! – szólt rá Emmaline. – És honnan szeded ezt a szöveget?

– Egy videójátékból.

– Szuper! Na, higgadj le... Mi nem lövünk le senkit. – Legfeljebb sokkolóhasználat, az is csak ha küzdelemre kerül sor.

A Keuka-tó mellett fekvő, hétszázötvenöt lakosú Manningsportban meglehetősen alacsony volt a bűncselekmények száma. Everett és Em alkották a rendőrségi állomány kétharmadát, a fennmaradó egyharmadot a főnökük, Levi Cooper adta ki. Közlekedési kihágások, alkalmankénti ittas vezetés, vandalizmus, parkolási büntetés... Mindez körülbelül annyira volt izgalmas, mint maga az élet a városkában. Em egy csoportot vezetett veszélyeztetett tinédzserek számára, akik szám szerint négyen voltak. Nyáron és ősszel, amikor előzőlötték a várost a turisták, akik bort kóstoltak, meg úsztak és csónakáztak a Keuka-tavon, több dolguk akadt, most viszont január volt, és minden csendes. Ami azt illeti, három napja ez volt az első riasztásuk.

Tompa puffanás hallatszott, mire Everett felvinnyogott. Valószínűleg egy rosszul működő kazán lehetett. Esetleg egy mosómedve. Levi mindig azt mondta: hogyha az ember patadobogást hall, lóra számítson, ne zebrára.

Már lent voltak az alagsorban; előttük Bobby lakása, jobbra az alagsor másik felébe nyíló ajtó, ahol a kazán és a bojler állt, meg Barb elmondása szerint többtucatnyi üveg savanyúság, amelyet ezen a nyáron tett el.

Bang!

Oké, ott van valami.

– Valószínűleg valamilyen állat – mormolta Em, levéve az övéről a Maglite elemlámpát. A pincébe kintről nem lehetett bejutni, úgyhogy az illetőnek a házon keresztül kellett behatolnia. Márpedig Barb mindig gondosan bezárkózott (megint csak az *Esküdt ellenségek* hatása).

Everett a kilincstre tette a kezét, és ránézett Emre, aki bólintott. Aztán kitarta az ajtót, Em felkapcsolta a lámpát, odabent valami megmozdult, Everett felsikított, és mielőtt Em megakadályozhatta volna, célzott és lőtt.

A francha! A hang belehasított Emmaline dobhártyájába.

– Egy macska! Everett, ez egy macska! – kiáltotta. – Tedd el azt a fegyvert!

Everett engedelmeskedett. Ekkor egy fekete-fehér golyóbis ugrott rá sziszegve, és belemélyesztette fogait a combjába. Csizmás kandúr kétségkívül nem díjazta, ha lövöldöznek rá.

– Egy rendőr megsebesült, egy rendőr megsebesült! – üvöltött Ev a macskát csapkodva. – Tíz-nulla-nulla, egy rendőr megsebesült!

– Fogd be! – parancsolt rá Em. – Megérdemelted.

A férfi persze nem találta el a macskát. Rémesen rossz célzó volt.

A lány a grabancánál fogva gyengéden felemelte az állatot, és lehúzta Everett lábáról. Akinek hirtelen egy kéz markolta meg a torkát – Bobby McIntosh ezek szerint mégis otthon volt.

– Miért lőtted le a macskámat? – kiabálta.

– Bobby! Engedd el! – szólt rá Emmaline.

– Nekünk nincs macskánk! – szólt közbe Barb odafentről.

– Bobby, te hazahoztál egy macskát?

Everett kivörösödött arccal vonaglott. Em felsóhajtott.

– Engedd el, Bobby, vagy kénytelen leszek ezt használni – mondta lecsatolva az övéről a sokkolót. – Fájdalmas.

A férfi habozott. Em felvonta a szemöldökét, mire Bobby egy sóhajjal elengedte a társát.

A franca!

– Köszönöm, Bobby! – bólintott. *Ez nagyon közel volt.*

– Bobby! Mit csináltál odalent? – tudakolta Barb. – Hívtalak, és nem vetted fel. Különben is honnan szerezted azt a jószágot? Utálom a macskákat.

– Én szeretem őket – felelte Bobby. – A menhelyről hoztam.

– Oké, akkor mi végeztünk – jelentette ki Emmaline. Everett szeme elkerekedett. – Gyerünk, Ev, indulás! Tudod, hogy jelentést kell írnod a lőfegyverhasználatról.

– Azt hittem, valami szexuális bűnöző – magyarázta a remegő kezű Everett.

– Nem az volt. Most már biztonságban vagy, cimbora – veregette meg Em a karját. – Gyerünk! Irány a rendőrőrs.

– Lelőttél egy macskát? – nézett hitetlenkedve Everettre Cooper rendőrfőnök tizenöt perccel később.

– Sajnálom. – Ev úgy állt ott, mint egy megszeppent gyerek.

– Elvétette – fűzte hozzá Emmaline. Most, hogy már nem csengett a füle, nehezen állta meg nevetés nélkül. – Túl fürge volt a gyanúsított. – Levi szigorún nézett rá.

– Írd meg a jelentést, Everett! Ki kell vizsgálnom az esetet, vagyis csak gyarapítottad a munkámat.

– Sajnálom, főnök! Öhm... Bobby McIntosh megtámadott.

– Mert rálőttél a macskájára.

– Önvédelemből.

– Nem egészen – szólt közbe Emmaline. – A macska cselekedett önvédelemből.

Levi elfojtott egy vigyort.

– Anyád nem lesz boldog, ha ezt meghallja, Ev.

– Muszáj elmondanod neki?

– Ő a polgármester. Úgyhogy igen.

– Bakker! – Everett nagyot sóhajtott. – Még valami, főnök?

– Semmi. Írd meg a jelentést, aztán tűnés innen!

Everett elhagyta az irodát, és kifelé menet elcsent egy kekszet Carol Robinson, az új titkárnő asztaláról, aki szemérmetlenül hallgatózott.

– Kösz, hogy nem hagytad, hogy Bobby megölje Everettet – fordult Levi Emmaline-hoz.

– Azt reméltem, hogy használhatom a sokkolót.

– Everetten kellett volna – vélte a rendőrfőnök. – De jó látni, hogy győzött a józan ész.

Ez a rendőrfőnöktől telhető legnagyobb dicséret volt, és Emmaline ennek megfelelően némi büszkeséget érzett. Igaz, hogy egy ostoba riasztás volt, de akkor is.

Levi, aki egy évvel alatta járt a gimnáziumban, most felállt, és felvett az asztalról egy csokor zöld papírba csomagolt és fehér szalaggal átkötött vörös rózsát. A pillantása azt üzenté, hogy nem kíváncsi az erre vonatkozó megjegyzésekre.

– Húha! – mondta ezzel mit sem törődve Emmaline. – Virágok az asszonynak? Egy igazi, puha, ölelni való játék mackó vagy, Levi.

– Ez itt nem helyénvaló, Neal őrmester – közölte a férfi azzal a hírhedt „miért büntetsz, istenem?” pillantásával. – Jut eszembe: a kríziskezelő tanfolyam. Megszereztem neked az engedélyt. Két héten belül kezdesz.

– Komolyan? Király vagy! Minden panaszt visszavonok, amit írtam rólad.

– Nagyon vicces – húzta el a száját a főnöke. – Hazamegyek. Lehet, hogy az O'Rourke'sban majd találkozunk.

– Lehetséges. Mondd meg öterhességének, hogy üdvözlöm.

A férfi elmosolyodott, és kilépett az irodából; odakint még megállt, hogy mondjon valamit Carolnak, mielőtt elhagyta a rendőrőrs épületét.

Nehéz volt nem érezni némi irigységet. Levi és Faith valamivel több mint egy éve házasodtak össze, és már útban volt a kisbabájuk. Úgy tűnt, hogy manapság mindenki férjhez megy; Em a nyár folyamán három esküvőn vett részt. Ami azt illeti, már azt fontolgatta, hogy feleségül veszi magát, már csak a nászajándékba kapott vicces háztartási holmik kedvéért.

Nos. Ideje volt neki is hazamennie. Az O'Keefe Sürgősségi Szolgálatok épülete, ahol a tűzoltóság, a rendőrség és a mentőszolgálat működött, körülbelül öt percre volt a várostól. Em elhajtott a Hastings Farm és a gimnázium mellett Manningsport kertvárosába, amely három háztömböt jelentett egy a Keuka-tó partján lévő kis zöld területen.

Emmaline a Water Streeten lakott, közvetlenül a könyvtár szomszédságában, és a járőr kocsival gyakran parkolt a pázsit mellett, ahol a manningsportiak jól láthatták, így kétszer is meggondolták, mielőtt valami rossz döntést hoztak volna, például ittasan ültek a volán mögé. A sötétben hívogatóan világítottak az O'Rourke's bár ablakai – ez volt az egyetlen hely a városban, amely egész évben nyitva állt. Mivel estére nem volt különösebb terve, Em arra gondolt, hogy átjön vacsorázni. Azonban első a Csodakutyus, Sarge, a nemrégiben befogadott németjuhász-kölyök, akinek sétára és némi mozgásra volt szüksége, dacára a hátsó udvarba vezető kutyaajtónak.

Emmaline kiszállt a rendőr kocsiából; a tiszta, hideg levegőben meglátszott a lehelete.

– Hahó, Em! – kiáltott valaki. Lorelei Buzzetta és Gerard Charrier integettek az O'Rourke's ajtajából. Em visszaintett nekik. Gerard tűzoltó és mentős volt, Em szinte mindennap látta a munkahelyén (ahogy Loreleit is, a pékség tulajdonosát, akinek a csokis croissant-jától még az angyalok is könnyekre fakadtak volna). Ők ketten nemrégiben jöttek össze.

Az ablakon benézve Em Colleen O'Rourke-ot – vagyis most már Colleen Campbellt – pillantotta meg, ahogy a szívdöglesztő férjével, Lucasszal csókolózik. Ott volt Honor Holland is a férjével, az elbűvölő Tom Barlow-val. Meg Paulie Petrosinsky és Bryce, aki a menhelyet vezette, és két hete összehozta őt a kiskutyájával.

Úgy tűnt, ez az este a kocsmában a pároké.

Talán otthon kellene maradnia. Sarge-dzsral nézhetnének túsztárgyalós videókat a YouTube-on, és sajtos makarónit ehetnének (nem kell ítélezni, nagyon finom). Vagy zsinórban bámulhatnák a *The Walking Dead* epizódjait. És van egy halom könyve is a könyvtárból. Vagy körbetelefonálhatná a Keserű Elhagyottakat – ahogy a könyvklubját nevezte –, hogy ki az, aki ugyanúgy a falra mászik, mint ő.

Hirtelen úgy érezte, hogy a hétvége beláthatatlanul és üresen nyújtózik előtte. Hétfőig semmi dolga. A vasárnapi hokimeccsen kívül nem volt semmilyen terve – Em a városi bajnokságban játszott. Lehetne mosni és takarítani. Öhm... talán vásárolhatna néhány új törölközőt. Kimehetne a lőtérre. Az jó szórakozás, még ha magányos is.

Kezdett elfagyni a lába. Ideje volt elindulni. Ennek ellenére csak állt ott a gyepen, és befelé bámult a kivilágított, vidám kocsmába.

Talán elmehetne Penn Yanbe megnézni egy mozifilmet, de a városka félórás útra volt, és a meteorológia további havazást ígért. És az után a nagy baleset után mindenki ózdkodott kicsit a téli autózástól.

Ekkor, mintegy végszóra, felbukkant Jack Holland.

Az O'Rourke's előtt állt, és úgy bámulta az épületet, mintha most látná először. Talán oda kellene mennie hozzá. Egy csapatban hokiznak, azonkívül Jack Em főnökének a sógora és mentős, szóval nem olyan, mintha nem is ismernék egymást.

A férfi nem mozdult, úgy tűnt, próbálja eldönteni, hogy be-
menjen-e a bárba.

Em átvágott az úton.

– Helló, Jack! – köszönt.

Semmi válasz.

– Szia, Jack! – próbálkozott újra. A férfi összerezett és rá-
nézett.

– Helló, Emmaline! – felelte erőltetett mosollyal.

– Hogy vagy?

– Remekül...

Jack olyannyira *nem* volt remekül, hogy Emnek belesajdult a
szíve a látványba, ahogy ott imbolygott, mint valami vízihulla.

Na jó, ez nem a legjobb hasonlat.

De a férfi nyilvánvalóan nem érezte magát remekül.

– Bemész? – kérdezte Jack, talán megérezve, hogy túl hosszú-
ra nyúlt a csend.

– Nem. Hazafelé tartok. Nemrég kaptam egy kiskutyát. Sarge.
Német juhász. Nagyon édes. Remélem, nem kakilt a padlóra.

Ja, igen, a fecsegés. A korábban felsoroltak mellett Jack Holland
káprázatosan jóképű is volt. Az a „Helló! Épp most szálltam le az
Olümposzról. Hogy vagy?”-fajta. Magas, szőke, és olyan tiszta és tö-
kéletesen kék szemmel, amiről az embernek mindenféle nevetséges
hasonlat jut az eszébe: azúrkék, égszínkék meg vízkék. A mosolya
megállította a forgalmat, a fák virágba borultak, és a többi baromság.

Szóval igen, a társaságában a nők állandóan bolondot csinál-
tak magukból. Még az olyanok is, akik némi előítélettel viseltettek
a fantasztikus megjelenésű férfikkal szemben. Viszont azt is tud-
ta mindenki, köztük Emmaline is, hogy Jack rendkívül kedves srác.

– Jack, jól vagy?

– Jól – vágta rá a férfi kissé túl gyorsan. – Bocs. Csak kicsit fá-
radt vagyok. Vigyázz magadra, Emma!

Senki sem hívta így. Több mint valószínű, hogy Jack Holland
egyszerűen csak elfelejtette a nevét. A férfi benyitott a kocsmába.
„Jack!” és „Hé! A hős!” – harsant odabent a kiáltás, általános éljen-
zéssel vegyítve. Megszólint a bárpult mögött lógó harang, amelyet
az O'Rourke ikrek az ünnepi pillanatokban szokták megkongatni.

Szegény fickó.

Emmaline tudta, hogy Manningsport jó polgárait – és Amerikát – elbűvölte az, amit Jack Holland tett. Ahogy őt is. Végül is hány ember lett volna képes ugyanezt megcsinálni? Káprázatos volt.

Ami nem adott magyarázatot Jack arckifejezésére.

Nos hát. A férfinak nagy családja volt, és rengeteg barátja. Hollandékat mindenki szerette. Biztosan odafigyelnek Jackre.

Emmaline mélyet szippantott a hideg levegőből, és elindult a sarkon álló házához, egy kis bungalóhoz. Amikor elment, pár lámpát égve hagyott a kutyusnak, így most barátságos fény fogadta.

Emmaline nem Manningsportban született, de itt járt középiskolába, amikor a nagymamájával élt ebben a házban. Nana négy évvel ezelőtt halt meg, és Emre, valamint a Kaliforniában élő húgára, Angelára hagyta a házat. Ám Em számára a házikó nem csupán otthont jelentett, hanem azt a helyet, ahol menedékre és normális életre lelt annak idején... és akkor is, amikor három éve visszaköltözött. Nana sok bútorát megtartotta, vásárolt is néhányat, itt-ott kifestett, és az eredmény a régi és az új kellemes elegye lett, önmagában nem igazi stílus, de kényelmes, otthonos és vidám, és mindig mosolyt csalt Emmaline arcára.

Kikötötte a postáját a kis réz postaládából, kinyitotta az ajtót, és leguggolt.

– Hazajött a mami! – kiáltotta.

A kis mancsok kaparászása és az örömteli csaholás muzsika volt a lelkének. Sarge odarohant hozzá, szájában mintegy ajándékként kedvenc játékát, a sípoló csirkét cipelte.

Emmaline a karjába kapta a kutyakölyköt, és megcsókolta a szőrös kis fejét.

– Helló, kutyus! – Ellenállt az erős vágynak, hogy gügyögjön neki, mert meg akarta őrizni Sarge és a saját méltóságát, de nem állta meg nevetés nélkül, mikor a kutya arcon nyalta, és közben úgy ficáncolt, akár egy kis vidra.

Em felállt, néhányszor megpördült a tengelye körül, mivel ezt Sarge nagyon szerette, aztán kitessékelte a kiskutyát az udvarra, mielőtt izgalmában a padlóra pisil.

Ezután átlapozta a postát. Egy szórólap Lorelei Napfelkelte Pékségéből, amely szív alakú süteményeket és muffinokat kínált engedményes áron – már felvettek előrendeléseket Valentin-napra. Ezt nem volt érdemes megőriznie, hacsak nem akarta saját magát meglepni néhány finomsággal (szokása volt, habár mostanság az egyenruhája nadrágja kissé ellenségesen állt a kérdéshez). Egy számla a kábelszolgáltatótól. Egy képeslap a húgától. *Saluti da Milano!* Helyes. Tökéletes Angela Olaszországban járt, igen, egy asztrofizikai konferencián.

Megfordította a lapot. „Szia, nővérkém! Remélem, jól vagy. Még nem tudtam megnézni Milánót, de bízom benne, hogy a konferencia után be tudok szorítani pár nap pihenést. Remélem, hamarosan dumálunk! Sok csók, Angela”

Ez kedves! A nála négy évvel fiatalabb húga elképesztően figyelmes volt. Ő volt a Lány 2.0, akit Etiópiából fogadtak örökbe, mikor Em elkerült otthonról középiskolába. Az a fajta lány, akire dr. és dr. Neal mindig is vágyott, noha soha nem mondtak semmi ilyesmit. Angela okos volt, kedves, vidám és döbbenetesen szép a ragyogó barna bőrével és kifejező szemével. Az egyetemen még modellkedett is. Ha Emmaline nem szeretete volna annyira, nagyon könnyű lett volna utálnia.

Sarge visszajött a kutyaajtón keresztül, az orrán kis hókupac fehérlett. Szörnyen édes volt. Em odaadta neki a vacsoráját, aztán töltött magának egy Blue Point Toasted Lagert. Igen, igen, habár a Finger Lakes régió a borászatairól volt ismert, azért akadt itt számos nagyszerű sörfőzde is.

Hoppsz! Hevert még egy levél a konyhakövön. Em lehajolt érte, és felkapta, mielőtt Sarge lecsapott volna rá. Imádta a papírt.

Ránézésre esküvői meghívó lehetett. Vastag, elefántcsontszínű boríték, piros, kalligrafikus írás, virágos bélyeg.

A bélyegzőn „Kalifornia, Malibu” állt, Em szülővárosa.

Figyelmeztetőn bizseregni kezdett a térde.

Leült a kis, lakkozott tetejű konyhaasztal mellé. Kinyitotta a borítékot, amelyben egy újabb boríték lapult. „Miss Emmaline Neal és Partnere” – ez állt rajta. Em ezt is felnyitotta.

„Naomi Norman és Kevin Bates arra kérik, osztozzon örö-
mükben, és tisztelje meg jelenlétével az esküvői szertartásukat.”

Sarge feltette a mancsát a térdére, mire ő az ölébe vette a kis-
kutyát.

– Szóval – suttogta kiszáradt szájjal. – Úgy néz ki, hogy a vő-
legényem megnősül.